Σαν από σύμπτωση, εικοσιτρία χιλιοστά του δευτερολέπτου, ήταν η χρονική απόσταση που χώ ρισε, τόσο τον πρώ το από τον δεύτερο αναβάτη στον εναρκτήριο αγώ να του φετινού πρωταθλήματος Moto GP, όσο και το πρώ το από το δεύτερο πλήρωμα στην τελευταία ετάπ του τρίτου αγώ να του WRC, στο Μεξικό. Δυο αγώ νες που ολοκληρώ θηκαν την περασμένη Κυριακή

Τα 23 millisecond με τις ταχύτητες που περνούν την γραμμή τερματισμού μετά από 42 λεπτά και 36 δευτερόλεπτα αγώνα, οι μοτό της κατηγορίας GP είναι ένα μήκος μοτοσυκλέτας. Αντίστοιχα η συνολική διαφορά μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου στο Μεξικό, μετά από τρείς ώρες 37 λεπτά αγώνα, καθαρού χρόνου ε.δ. δηλαδή, ήταν 30,2 δευτερόλεπτα, συντριπτικά μεγαλύτερου διαστήματος, από ότι στο Monte όπου μετά από 3 ώρες 21 λεπτά αγώνα, η διαφορά ήταν 2,2 δεύτερα. Αξίζει να σκύψουμε πάνω από αυτά τα νούμερα και να κάνουμε λίγους συλλογισμούς.

Η ειδοποιός διαφορά ανάμεσα στα δυο αθλήματα είναι στο μεν MotoGP ο αναβάτης είναι μόνος πάνω στην μοτοσυκλέτα και σε κατευθείαν αντιπαράθεση με τον ανταγωνισμό. Στο WRC υπάρχει πλήρωμα, μα δεν υπάρχει η εικόνα του τι κάνει ο ανταγωνισμός, ενώ η αντιπαράθεση γίνεται σε ένα οδικό δίκτυο 200 περίπου χιλιομέτρων, το οποίο συνήθως το διανύουν δυο φορές και όχι στα 5 χιλιόμετρα μιας πίστας, που το καλύπτουν για 20 περίπου φορές και οι μεταβολές των συνθηκών είναι πολύ μικρότερες.

Το κοινό τους στοιχείο, είναι η απευθείας τηλεοπτική μετάδοση. Ο τηλεθεατής είναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την τεχνητά φωτισμένη μέσα στο βράδυ πίστα του Losail βόρεια της Doha του Qatar, ή βρίσκεται στη βραδινή ζώνη χρόνου της πατρίδας του και πολύ μακρύτερα από στα φωτεινότατα υψίπεδα της Sierra de Lobos κοντά στην πόλη Leon του Μεξικό.

Και όμως, έχει τη δυνατότητα να ζήσει ζωντανά όλη την έκβαση. Όλο το δράμα. Το οποίο προσφέρεται με πλούσιο ρεπορτάζ, σχόλια, ενίοτε και με την αντίστοιχη ένταση προκειμένου να κρατήσει πιστό τον τηλεθεατή – πελάτη, καθότι δεν είναι μια υπηρεσία που δίνεται δωρεάν. Είναι συνεπώς ένα οικουμενικό θέαμα, που στόχο έχει κατ' αρχάς τους θαμώνες των συγκεκριμένων σπορ, αλλά και την προσέλκυση νέων ώστε να μεγαλώνει, να ισχυροποιείται.

Το απαραίτητο στοιχείο για να συμβαίνει αυτό, είναι το ανοιχτό αποτέλεσμα. Η αβεβαιότητα. Το κέντρισμα του ενδιαφέροντος του συνδρομητή – τηλεθεατή έως τελευταίου δευτερολέπτου, έως τελικού μέτρου. Ως προς τούτο, αλλάζουν και οι θεσμικοί κανόνες. Πάουερ στέιτζ με μπάνκα δεκαπέντε βαθμών. Δηλαδή ο ένας παλεύει σε 400 χιλιόμετρα ε.δ. για να συλλέξει τέσσερις πόντους, και άλλος, που μπορεί να το χτύπησε, να εγκατέλειψε, αλλά να επανέλθει με φρέσκο εξοπλισμό και μέσα σε πέντε ή δέκα χιλιόμετρα, να έχει την ίδια συγκομιδή. Καθόλου δίκαιο, πολύ τηλεοπτικό.

Σε συνδυασμό με το σούπερ ράλυ, τα σερβις παρκ, τα αεροδυναμικά βοηθήματα που θα ζήλευαν τα καλύτερ μονοθέσια του '70, και συνολικά την εφαρμογή τεχνολογίας αιχμής, έχουμε ένα άλλο σπορ, σε σχέση με αυτό του 20ου αιώνα. Συναρπαστικό, γοητευτικό, γεμάτο ένταση και αγωνία, αλλά, άλλο σπορ.

Από αυτό το άλλο σπορ και τον τρίτο φετινό του αγώνα κρατάμε:
- την νίκη του πρωταθλητή, που δείχνει, πέρα από τους καλούς τρόπους και το ευγενές πρόσωπό του, μια τρομερή θέληση για το έβδομο, με μια ομάδα μέχρι πέρσι απούσα από την κορφή,
- την επίδοση του Εσθονού, που αν είχε μακριά κόμη θα ήταν ο Μποργκ των ράλυ των '10's,
- τον Ουαλό, μυταρά, αγχώδη, μαχητή γιό του Gwyndaf, με το επίσης ενδιαφέρον όνομα Elfyn που μοχθεί για να κρατήσει την πιο ασθενή ομάδα στο πόντιουμ
- και τον Meeke.

Αυτόν, τον 40χρονο Ιρλανδό, που δεν μπορούμε να τον βάλουμε στο ψηλότερο ράφι, που δεν πρέπει όμως να αγνοήσουμε την ατυχία του, μα και τη θέλησή του σε μια ηλικία δύσκολη να το παλεύει. Εκεί στην προτελευταία αριστερή διαρκείας της πάουερ στέιτζ, πάνω στο πλακόστρωτο, με τον κίτρινο εκσκαφέα στο κάδρο, έκανε το τέλειο. Με τον εσωτερικό εμπρόσθιο τροχό να γλύφει το κράσπεδο και το Γιάρις να γλυστρά με το κουμπάσο, α
πολύτως οριακά σε ένα μακρύ δυναμικό κι' αρμονικό τόξο, μέχρι το πεζοδρόμιο της επόμενης δεξιάς.

Έχασε την πρώτη θέση και τους έξτρα πέντε πόντους της πάουερ στέιτζ, για τα 23 millisecond που λέγαμε. Π
εριορίστηκε στους τέσσερις, αλλά αν χάνεις μόνον από αυτόν τον σεληνιασμένο μα και τόσο κοντρολαρισμένο Ogier, είναι σαν να κερδίζεις τον οποιοδήποτε άλλο. Ας φανταστούμε δε, ότι εκεί γύρω στον Νοέμβρη, αυτός ο ένας πόντος μπορεί να αλλάξει τον τιτλούχο του ’19.

Αυτό θέλει και η τι – βι.

